

Тя вървяла два часа прѣзъ планината, до като най-послѣ достигнѣла до блатото. И наистина, въ него, на едно малко островче растели такива лѣскави ягоди, каквито тя не била виждала. Отъ тѣхъ трѣбвало да направи лѣковитото питие. Но какъ да отиде до тамъ! Наоколо вода и каша-калъ; нѣмало нито мостъ, нито корито, нито дѣска.

Замислена, тя се огледвала наоколо. Въ това врѣме тя забѣлѣзала въ трѣвата едно малко човѣче, което ъж гледало право въ очитѣ.

„Дѣте, какво търсишъ тукъ?“ попитало ъж то.

„Азъ искамъ да си наберѣ тамъ отъ онѣзи ягоди, за да направѣ на бѣдната си болна майка едно питие. Тя е много болна“ . . . отговорила съ страхъ Еленка.

„Азъ могъ да ти помогнѣ, но съвсѣмъ безъ нищо не искамъ да сторѣ това. Ако искашъ извърши ми една тежка работа и тогава ще ти помогнѣ да си наберешъ ягоди“, казало човѣчето.

„На драго сърдце, ако могъ само да ъж извърша!“ — извикало момичето. „Казвай, само бързо, какво е то, защото азъ трѣбва по-скоро да се завърнѣ съ ягоди-тѣ при мама. Тя ме чака“.

„Тогава ела!“ — казало човѣчето въ трѣвата, и завело Еленка прѣзъ едни тѣсни пѣтища при едни голѣми скали. Въ пукнатината на една скала Еленка видѣла да лежи една змия, която като ги видѣла че се доближили до неѣ, почнѣла да стрѣльѣ съ языкътъ си и си издигнѣла главата.

„Прѣмахни тази змия отъ тамъ и ъж направи безвредна, тогава ти ще получишъ много по-вече отъ това, което ти искашъ“, казало човѣчето.

Тази работа се видѣла на Еленка много опасна и не се рѣшавала да се бори съ змията. Изведнѣжъ тя си помисли за майка си, която трѣбва да е много неспокойна, защото било се изминало много врѣме отъ какъ е дошла тука. За това тя вземала една ягка тояга и рѣшително трѣгнѣла къмъ змията. Тя се навила